

lementet indeholder regler om bl.a. hygiejniske ulemper fra klosetter, affald, kirkegårde, svømmebassiner, om den offentlige hygiejne samt om ulemper fra visse erhvervsvirksomheder og fritidsaktiviteter, der ikke er reguleret af selve miljøbeskyttelsesloven. En del af disse regler har karakter af præventive forskrifter, der skal efterleves umiddelbart for at sikre en vis nedre grænse for den hygiejniske standard i almindelighed, f.eks. afstandskrav og indretningsforskrifter, mens andre forudsætter konkrete afgørelser fra kommunalbestyrelsen, jfr. eksempelvis reglementets kapitel 11.

Efter den gældende bestemmelse i miljøbeskyttelseslovens § 70, stk. 1, kan afgørelser, truffet i 1. instans af de lokale miljømyndigheder, påklages til miljøstyrelsen. Dette gælder også afgørelser efter miljøbeskyttelsesreglementet, hvor den lokale myndighed som altovervejende hovedregel er kommunalbestyrelsen.

Med udgangspunkt i miljøreformens intentioner om prioriteringen af myndighedernes indsats i forureningsbekæmpelsen forekommer det imidlertid mindre rimeligt, at lovens regler om klageadgang til miljøstyrelsen skal gælde undtagelsesfrit, for så vidt angår alle afgørelser efter miljøreglementet. Erfaringer, miljøstyrelsen har indhøstet efter lovens ikrafttræden, bekræfter, at i hvert fald visse sager efter miljøbeskyttelsesreglementet, der vedrører forhold, som er af mindre betydning for miljøbeskyttelsen, med rimelighed vil kunne afgøres endeligt af kommunalbestyrelsen som den myndighed, der har det lokale kendskab til forholdene.

Ved den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 3, skabes der mulighed for, at det kan bestemmes, at sådanne – for miljøbeskyttelsen mindre betydningsfulde sager – afgøres endeligt af kommunalbestyrelsen.

Bestemmelsen tænkes bl.a. anvendt på

- visse sager om den offentlige hygiejne (reglementets kap. 3, 4, 6, 7 og 9 samt 12)
- sager om ulemper fra fyringsanlæg (kap. 10)
- ulemper fra fritidsaktiviteter m.v. (visse sager i henhold til kap. 11)
- sager vedrørende rottebekæmpelse, jfr. forslaget til § 1, nr. 2.

Derimod agtes reglen ikke anvendt på sager, som kan være af lidt større betydning:

- husdyrhold, der er led i erhvervsvirksomhed (visse sager efter reglementets kap. 2)
- sager om møddinger og gødningstanke m.v. (kap. 5)

- sager om ulemper fra landbrugsvirksomheder (visse sager efter kap. 11).

Den nærmere afgrænsning af de typer sager, der skal kunne afgøres endeligt af kommunalbestyrelserne, må naturligvis forhandles med de berørte myndigheder og organisationer.

Endelighed behøver ikke at blive gennemført samtidig for samtlige i betragtning kommende sagstyper, men kan gennemføres successivt i lys af indhøstede erfaringer og afhængigt af resultaterne af de med Kommunernes Landsforening og øvrige organisationer førte forhandlinger.

Som et naturligt modstykke til endelige afgørelser hos den lokale myndighed, bør det overvejes, i medfør af lovens § 4, at udbygge reglerne om myndighedernes sagsbehandling, herunder med regler om embedslægeinstitutionens inddragelse samt om, hvorvidt og på hvilken måde de berørte omboende skal involveres i beslutningsprocessen, forinden afgørelse træffes.

Der er ikke ved bemyndigelsesbestemmelsen taget stilling til spørgsmålet om en nabos mulighed for at rejse sag efter de almindelige naboretlige regler.

Til nr. 4

Som den gældende bestemmelse i § 8 er formuleret, giver den kun ministeren mulighed for overfor myndighederne at fastsætte vejledende retningslinier om kvalitetskrav til overfladevand, om luftens indhold af forurenende stoffer og om støjniveau.

Indenfor EF er der imidlertid i de seneste år vedtaget en række direktiver, der bygger på såkaldte bindende immissionsregler, og flere tilsvarende kan ventes i fremtiden. Til at opfylde disse direktiver er der derfor nu behov for at skabe hjemmel for ministeren til at fastsætte kvalitetskrav, der er bindende for myndighedernes administration og planlægning i medfør af loven.

Ved den foreslåede ændring af § 8 søges der derfor skabt hjemmel for, at ministeren kan fastsætte sådanne kvalitetskrav med den virkning, at myndighederne skal lægge dem til grund ved lovens administration, og således at der kan gribes ind over for eksisterende eller fremtidige forurenende virksomheder, anlæg m.v., i det omfang dette måtte være nødvendigt for at tilgodese opfyldelsen af kvalitetskravene. I de situationer, hvor der ikke er tale om at opfylde EF- eller folkeretlige forpligtelser iøvrigt, vil eventuelle kvalitetskrav alene blive fastsat som vejledende normer.